

„Persze nekünk nem kellene ezzel törődnünk, hiszen mi itt és most élünk, nem pedig száz év múlva, de ha egy nap régi levelekre bukkanunk, valami dolgozni kezd a bensőnkben, mintha egy olyan szálát találtunk volna, amely tőlünk kiindulva eltűnik a múltban, és azt gondoljuk: ez az a szál, ami összeköti az időket.”

(Jón Kalman Stefánsson, Patat Bence fordítása) (Stefánsson, 2021, pp. 23-24.)

„Ami fontos, és aminek maradandó hatása van rád – a mély érzelmek, súlyos élmények, megrázkódtatás, heves boldogság; megpróbáltatás és vihar, ami a társadalmat vagy a te saját világodat sújtja –, olyan mélyen beléd ivódhat, hogy lenyomatot hagy a génekben, melyek aztán nemzedékeken át adják tovább, így formálva a még meg nem születetteket is. Ez a törvény. A szenvedélyt, emlékeket, élményt és megrázkódtatást életről életre örökítik, s ebben az értelemben némelyikünk létezik a halála után, sőt akkor is, ha őt magát már teljesen elfeledték. A múlt ezért minduntalan bennünk él. A múlt az a láthatatlan, titokzatos kontinens, amelyet álom és ébrenlét határán érzékelsz néha. Kontinens hegyekkel és óceánokkal, melyeknek állandó hatása van lelked időjárására, fényei és árnyékai változására.”

(Jón Kalman Stefánsson, Egyed Veronika fordítása) (Stefánsson, 2023, p. 7.)